

Нехай збуваються мрії

Євгенія Пінчук-Касянчук, 1974 р

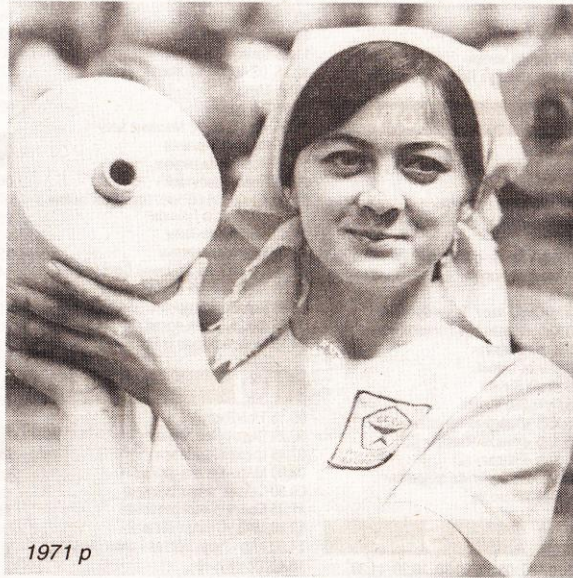
Євгенія Євстафіївна Пінчук-Касянчук повністю віддала себе роботі на Рівненському льонокомбінаті. Отож, їй є про що згадати та розповісти.

Дитинство, котрого не було

Ви, напевно, скажете: «А хіба так буває?» – «Буває!» У житті всяке буває. Євгенія Євстафіївна Касянчук народилася у 1950 році у селі Антонівка Березнівського району у сім'ї звичайних трударів. Тато, Євстафій Ничипорович Касянчук, працював столяром, а мама, Ксенія Климівна Касянчук – передовою дояркою у колгоспі. Вона була дуже працювитою, її відзначили медалями за доблесну працю, грамотами, а також нагороджувалася цінними подарунками.

Коли маленькій Жені було 2 роки, тато залишив сім'ю. Так вона ніколи його більше не бачила. Усі турботи про сім'ю лягли на плечі матері. З ними жила ще баба Федора. Вона все, що могла допомагала по дому, бо дуже шкодувала діток.

– Ми хоч ще були малими, а таки допомагали мамі,

1971 р

своїх вчителів. Дуже хороші вони були, навчали нас всьому доброму. На жаль, вони майже всі відійшли у інший світ. Я свою школу ніколи не забуду. Першою моєю вчителькою була Марія Пантиліївна Дудник. Класним керівником із п'ятого класу була Галина Олексіївна Охріменко. Вони впевнено вели нас у країну знань, де нам відкривалася своя власна дорога у велике життя.

Льонокомбінат – моє життя

Після закінчення Костопільської школи №1 Євгенія Євстафіївна поступила вчитися у ПТУ-39. Там вона здобула професію прядильниці сухого прядіння КТТ і пішла на виробництво.

– Я була прийнята на роботу у цех КТТ, – каже Євгенія Євстафіївна. – Хоча мені не довелося там довго працювати, бо я захворіла. У мене було запалення легенів, і мене перевели у ткацько-приготувальний цех корпусу побутових тканин (перемотка бавовни з патронів на бобіни). Перемотування велося за номерами. Далі з бобін перемотували на снувальних машинах для основи на ткацький верстат. Нитки, що йшли на делікатні тканини, підлягали шпівтові на машинах

Євгенія Євстафіївна з сестрою Марією та донькою Оксаною

лоти руки». Ми їздили на Житомирський льонокомбінат, і я там посіла друге місце. Була нагороджена медаллю «За доблесну працю».

Життя на льонокомбінаті було цікавим і веселим. Я жила у гуртожитку з трьома дівчатами. Пригадується один день, коли хлопець подруги прийшов до нас зі своєю товаришем. Ми з ним познайомилися, і через деякий час він став моїм чоловіком. У нас народилося двоє доньок: Оксана та Наталія. Вони вже мають свої сім'ї. Доньки подарували нам чотирьох внуків.

Климівна Касянчук – передовою дояркою у колгоспі. Вона була дуже працювитою, її відзначили медалями за доблесну працю, грамотами, а також нагороджувалася цінними подарунками.

Коли маленькій Жені було 2 рочки, тато залишив сім'ю. Так вона ніколи його більше не бачила. Усі турботи про сім'ю лягли на плечі матері. З ними жила ще баба Федора. Вона все, що могла допомагала по дому, бо дуже шкодувала діток.

– Ми хоч ще були малими, а таки допомагали мамі, – пригадує Євгенія Євстафіївна. – Ми доїли корів, пололи в городі, збирали з мамою урожай. Наша мама часто плакала і казала: «Людські діти знають, що таке дитинство, а мої змалку тяжко працюють». Окрім роботи на фермі, мамі ще наділяли ділянку цукрових буряків, то ми ходили сапати. Куди не повернись, то потрібні були чоловічі руки, а їх не було. Дома панувало жіноче царство. Хата, у якій ми жили, була недобудована. Мама усі внутрішні роботи виконувала сама. У хаті була одна кімната, кухня, комора та сіни. Скільки сил пішло доки мама довела її до толку. Біля хати був дуже гарний сад, але коли почали розбудовувати вулицю, то багато дерев довелося зрізати.

Село зараз стало іншим. На нашій вулиці стоїть хата біля хати, дорога вже асфальтована, вулиця освітлена. А що колись було... Коли я ходила до школи, то на дорозі була така багнука, що пройти було неможливо. У селі вже проведений газ. Наші люди добрим словом згадують Валентина Кроку, котрий на той час працював головою Березнівської райдержадміністрації. Він надав Антонівці велику допомогу. Не забувають і екс-депутата Верховної Ради від Рівненщини Миколу Шершуна. Обидва вони були присутні, коли вперше запалювали голубий вогник у селі.

До школи я ходила в Антонівці. Тоді була восьмирічна школа, а у середній школі я вже навчалася в Костополі. Пізніше з восьмирічної стала початкова школа, а зараз і початкової немає. Дітей возять шкільним автобусом у сусіднє село – Кам'янку. Був у селі клуб, при якому працював оркестр народних інструментів, ставили вистави, а потім не стало нічого. Була й церква, з якої зробили зерносклад, а потім зовсім знесли. Люди ходять на богослужіння до Кам'янки.

Зараз я часто буваю в Антонівці. Влітку весь сезон відпочиваємо там із внуками. Ми ходимо у ліс за ягодами та грибами. Мені приємно там бути, адже усе тут рідне – там жила моя родина. З нами відпочиває і моя сестра з внуком. Нам добре разом у рідному домі. Згадуються стежки мого дитинства. З приємністю згадую

була професією прядильниці сухого прядіння КТТ і пішла на виробництво.

– Я була прийнята на роботу у цех КТТ, – каже Євгенія Євстафіївна. – Хоча мені не довелося там довго працювати, бо я захворіла. У мене було запалення легенів, і мене перевели у ткацько-приготувальний цех корпусу побутових тканин (перемотка бавовни з патронів на бобіни). Перемотування велось за номерами. Далі з бобін перемотували на снувальних машинах для основи на ткацький верстат. Нитки, що йшли на делікатні тканини, підлягали шліхтовці на машинах.

Робота була цікавою, і я довгий час працювала у мотальному цеху. У 1982 році мене перевели працювати проборщицею у тому ж цеху. У корпусі побутових тканин було два таких верстати на весь комбінат. На них працювало вісім чоловік. Робота полягала у тому, щоб підготувати рисунок основи для подальшого ткання на ткацькому верстаті. В основі було від трьох до чотирьох тисяч ниток. Рисунки часто змінювалися. Вони були простими і складними. Прості ми пробирали на чотири ремізи, складні – на 6, 8, 14 реміз, залежно від рисунка тканини. Рисунки постачали художники у формі рапортів. Коли потрібно було продовжити цей самий рисунок для тканини, ми робили прокладки ниток, щоб було краще прив'язати нитки до навоїв на ткацькому верстаті. Потім ці навої з нитками, на яких прокладений рисунок, везли на ткацький верстат, де помічники майстрів заправляли їх на ткацькому верстаті, після чого ткалі пускали в хід верстат для отримання тканини.

Наша робота була дуже відповідальною. Від нас залежало, щоб був правильно пробраний рисунок для верстата, у противному разі – неправильно пробрана основа вела до великого браку.

Ми працювали у тісній співдружності з художниками, які творили різні рисунки. У нашому колективі могла працювати людина з добрим зором, активна відповідальна, працелюбна. Усі ми любили свою роботу, дорожили нею. Мені було дуже цікаво. Коли пробирали рисунок, хотілося скоріше подивитися, як там у ткацькому цеху спрацювали, як той рисунок виглядає на тканині.

Ми працювали тільки у дві зміни. Робочі місця освітлювалися люмінесцентними лампами. Колектив був хоршим. Ткацько-приготувальний цех мав свої відділи: мотальний, снувальний, шліхтувальний і пробірний.

Моя праця на льонокомбінаті не була непоміченою. Я отримувала подяки, грамоти, премії, портрет був на дошці пошани підприємства. Я була передовиком виробництва, депутатом міської ради, комсоргом цеху у комітеті ткацького виробництва. Коли працювала мотальницею, мені було присвоєно звання «Майстер – зо-

лоті руки». Ми їздили на Житомирський льонокомбінат, і я там посіла друге місце. Була нагороджена медаллю «За доблесну працю».

Життя на льонокомбінаті було цікавим і веселим. Я жила у гуртожитку з трьома дівчатами. Пригадується один день, коли хлопець подруги прийшов до нас зі своїм товаришем. Ми з ним познайомилися, і через деякий час він став моїм чоловіком. У нас народилося двоє доньок: Оксана та Наталія. Вони вже мають свої сім'ї. Доньки подарували нам чотирьох внуків.

Крім мене на Льонокомбінаті працювала моя сестра Марія Рудницька. Вона розпочала свою трудову діяльність із ткацького цеху побутових тканин. Пізніше, коли відкрився льонокомбінатівський дитячий садок №12, працювала вихователем. Вона віддавала тепло своєї душі маленьким громадянам нашого міста. Діти та їхні батьки любили її як вихователя. Вона була головою фабкому та головою місцевого комітету дитячого садка. Чоловік сестри – Андрій Рудницький – працював помічником майстра у цеху КТТ. Отож, наша родина – це невід'ємна часточка Льонокомбінату.

Спогади, що спливають у пам'яті

Спогади про Льонокомбінат неодноразово спливають у пам'яті Євгенії Євстафіївни. Тридцять чотири роки відпрацьовано на цьому чудовому, знаному підприємстві.

– Ми гордились тим, що були працівниками Рівненського льонокомбінату, – каже Євгенія Євстафіївна. – Я дуже рада, що доля привела мене на відоме на весь світ підприємство. На Льонокомбінаті пройшли найкращі роки мого життя. У цеху ми жили як одна сім'я. Я любила свою роботу і ніколи не хотіла її зрадити. Ми організовували культурно-масові заходи, їздили на екскурсії. Я побувала в Ужгороді, Бресті, Львові, Чернівцях та інших містах.

Зараз новини про Льонокомбінат довідуюся з газети. На екскурсії я не була. Добре, що Рівненський льонокомбінат відновив свою діяльність і багато людей мають місце роботи. Добру справу робить Олег Червонюк, що забезпечує рівнян роботою. Нехай наша молодь працює на своїй рідній землі, а не виїжджає за кордон.

Дуже хотілося б, щоб Рівненський льонокомбінат відродився сповна, щоб випускали льонопродукцію, щоб нарощувалися потужності до минулих об'ємів.

Я вважаю, що Олег Червонюк – хороша людина, оскільки дбає про працівників. Отож, нехай дорога, яку він вибрав, буде широкою, без перешкод, а мрії нехай збудуться.

Лариса ГЛОВАЦЬКА